

Sygn. akt I CSK 584/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. T.
przeciwko W. w W.
o ustalenie nieistnienia uchwał nr (...) i (...),
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 maja 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powoda
do rozpoznania i zasądza od powoda na rzecz strony
pозwanej kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych z tytułu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 maja 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji pozwanej W. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie z powództwa P. T. o ustalenie nieistnienia lub uchylenie uchwał, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym częściowo w ten sposób, że oddalił powództwo o ustalenie nieistnienia uchwał pozwanej Wspólnoty oznaczonych numerami (...)/2011 i (...)/2013, w pozostałej części apelację oddalił i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego. Zmiana wyroku nastąpiła w wyniku uwzględnienia zarzutu naruszenia przez zaskarżony wyrok art. 199 § 1 k.c. w odniesieniu do dwóch uchwał o odwołaniu i powołaniu zarządu pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej, które Sąd uznał jako czynności zwykłego zarządu, niewymagające jednomyślności współwłaścicieli a jedynie zwykłej większości (art. 201 k.c.).

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 ustawy o własności lokali przez błędną wykładnię i uznanie, że istnieją uchwały Wspólnoty w przedmiocie których zaniechano przeprowadzenia głosowania w drodze indywidualnego zbierania głosów przez zarząd od współwłaścicieli lokalu użytkowego i tym samym została zakończona procedura odbierania głosów; art. 199 w związku z art. 201 k.c. przez błędną wykładnię i uznanie uchwały dotyczącej odwołania i powołania członków zarządu wspólnoty za czynność zwykłego zarządu. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia we wskazanym zakresie i uwzględnienie powództwa w tym zakresie, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego

i przyjęcie jej do rozpoznania wymaga spełnienia przesłanek o kwalifikowanym charakterze.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i wskazując na wątpliwości wynikające z art. 23 ustawy o własności lokalu sformułował kilka pytań, z których pierwsze dotyczy tego, w jaki sposób we wspólnocie mieszkaniowej, w której są lokale mieszkalne i lokal użytkowy przeprowadzać głosowanie w drodze indywidualnego zbierania głosów, następnie, czy stosowana procedura jest prawidłowa, mając na uwadze autonomię lokalu użytkowego, czy głosowanie może być wspólne i co do niego i co do lokali mieszkalnych, wreszcie, czy prawidłowy jest sposób obliczania wyników głosowania, przy czym skarżący zauważa, że było to już przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, ale bez związku z opisanym problemem prawnym procedury głosowania.

Przystępując do oceny tego, co pełnomocnik skarżącego nazywa zagadnieniem prawnym należy wyrazić dezaprobatę, aby w ogóle techniczne kwestie związane z mechanizmem głosowaniem zaliczać do miana zagadnienia prawnego, o jakim mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. To bardziej problem praktyki przyjętej w społeczności głosujących, jaką jest dana wspólnota mieszkaniowa. Z utrwalonego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tego przepisu wynika, że chodzi o rozważenie rozumienia określonej normy lub norm prawnych. Wskazany przepis nie może więc być tylko pretekstem do budowania zagadnienia prawnego, jakie z tego przepisu w ogóle nie może powstać. Tak się stało w rozpoznawanej sprawie, w której art. 23 ustawy o własności lokali nie daje podstaw do formułowania zagadnienia, będącego w rezultacie sumą całej wiązki pytań o sposób podejmowania uchwały przez wspólnotę mieszkaniową. Trudno, aby Sąd Najwyższy tworzył jakieś ogólne wytyczne co do sposobu głosowania, poza tym, co wynika z istoty takiego aktu, zwłaszcza jeżeli potrzeby zawarcia takich wytycznych (instrukcji) nie widzi ustawodawca w postaci norm, nawet względnie obowiązujących. Część z zadanych pytań zakłada nielogiczne lub nieracjonalne zachowania głosujących, którym stanowisko Sądu Najwyższego miałoby się przeciwstawić. Jak trafnie zauważa strona pozwana w odpowiedzi na skargę źródłem tych pytań, o ile w ogóle nadają się do zadania jest bardziej

art. 65 § 1 k.c., a nie art. 23 ustawy o własności lokali. Jest to bowiem problem tłumaczenia oświadczeń woli członków wspólnoty. Pytania wiążą się z zasadami oceniania oświadczeń składanych przez osoby fizyczne występujące jednocześnie w kilku rolach.

W doktrynie i orzecznictwie jest od lat prezentowane stanowisko, że dokonując wykładni oświadczeń woli należy ustalić, jakie znaczenie chciał im nadać składający oświadczenie i jaki sens miało mieć ono dla typowego adresata i określonego adresata, niwelując wnioski niesensowne i nielogiczne, podważające racjonalność, zdrowy rozsądek i interes stron stosunku cywilnoprawnego. Z tego wynika, że przedstawione zagadnienie nie spełnia przesłanek określonych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przyznając z kolei w uzasadnieniu wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że na ostatnią kwestię zawartą w pytaniach wypowiedział się już Sąd Najwyższy wcześniej, należało zbadać, czy również w zakresie objętym zgłoszonymi przez skarżącego wątpliwościami. Mimo argumentacji wyrażonej w uzasadnieniu wniosku, wskazującej na potrzebę uzupełnienia dotychczasowego stanowiska Sądu Najwyższego, nie można tego stanowiska podzielić. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 r. III CZP 82/12 (OSNC 2013, nr 6, poz. 75) oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r. I CSK 355/14 (OSNC 2016, nr 5, poz. 66) znajduje się wystarczające wyjaśnienie zgłoszonych obecnie wątpliwości. Nie są przytoczone żadne okoliczności, które powodowałyby potrzebę powtórnego analizowania rozstrzygniętych już problemów.

W tej sytuacji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak na wstępie, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.